

მთრახვი

და სვლაძური

№ 23

ყოველ-კვირული, იუმორისტული ჟურნალი

ამა მესტიერის გაცნობა
ყველასთვის არის ადვილი,
რაკიდან მოვლინებულა,
„უბრადაში“ აქვს ადვილი...

რასაც დაუკრავს, იმ ხმაზე
ფეხს ააწყობენ „მამები“...
დახეთ რა რიგათ ტუნავენ
პატივცემული გვამები!...

ეშმაკის ინტერვიუ.

პართენ გოთუასთან.

— ალბათ გიკვირთ, ბ-ნო პართენ ჩემი სტუმრობა. არა?

— მე თქვენგან არაფერი აღარ გამოიკვირდება ბ-ნო ეშმაკო! ისე ნომერს არ გამოუშობ. შე დოლოცილო, რომ ჩემ შესახებ ორ სამ ალაგას ხელი არ წაივარჯიშო...

— მერწმუნეთ, რომ ეს ავი გულით არ მომდის. მართალია პირველ-ხანებში თქვენ უფრო მეტს შრომობდით ჯოჯოხეთისა და ეშმაკებისათვის, მაგრამ...

— რალა მაგრამ, მე სწორეთ გამოტყდა გული თქვენზე.

— ახლა ჩემსას აღარ იკითხავთ, ახლა ჩემსას აღარ იკითხავთ? დავილუებ მე უბედური, მე წყალ წალებული; ამას რას მომასწრო უმადურმა ბედის წერამ, უღომობელმა ბედის ტრიოლმა...

აქ მწარე ცრემლები წამსკდა და გულ ამოსკენილი ტირილი დავიწყე. პართენი ჯერ შეცბა, მაგრამ მალე მოგანიერდა და თანაგრძნობით დამიწყო მშვიდება.

— რა დაგემართა, ცმაწვილო, რა ვუყოთ. მართალია მწელი რამეა იმედის გაცრუება, ცხოვრებაში გულის გატეხა, მაგრამ ხომ გავიგონია

გიორგი გვაზავას სიტყვები: «ქირსა შიგან გამაგრება, ისე უნდა ვით ქვითკირსაო. კარგი, დაწუნარდი, გამაგებინე მაინც რაშია საქმე. კარგი, კარგი...

ყოველივე ცდა ამაო იყო. ჩემი უბედურების გახსენება ცრემლებს მიმატებდა და მოთქმა-ვაებას მიორკეცებდა. ოთახში თითქმის ისეთი [ტბა დაღვა ცრემლისა, რომ პართენის მოკლე სერთუქს მოადგა.

— რა ამბავია, ბავშვო, ამდენი ცრემლები! კარგი გენაცვა, გეყოფა! ამდენი ცრემლები თვით სასონსაც არ დაუღვრია, „ცნობის ფურცლის“ ფელეტონებში. კარგი დამშვიდდი.

მე კვლავ ვსტიროდი და ვიცრემლებოდი, რა-მეთუ დიდი იყო მწუხარება ჩემი.

— რა გინდა? იქნებ ადგილი გინდა ბანკში, იქნებ ჩემს რედაქციაში გინდა მუშაობა? კარგი, მითხარი გენაცვა, გაუფრთხილდი ამდენ ცრემლებს, სხვა არა იყოს სირცხვილია.

ყოველი ასეთი ტყბილი სიტყვა მე ცრემლსა და მწუხარებას მიმატებდა. ვტიროდი, ვტიროდი დაუწყწარებლათ. თითონ მიკვირდა თუ საიდან მოსდინდებოდა უშრეტო ცრემლთა ნაკადი.

— იქნებ არტისტათ გინდა ქართულ თეატრში შემოსვლა? იქნებ წერა-კითხვის საზოგადოებაში ეძებ ალაგს? სთქვი, სთქვი და თუ რამე შემძლია თავს არ დაეზოგავ, შრომას არ დავიხარებ...

მე ვსტიროდი და კვლავ ვსტიროდი.

— იქნებ სტიპენდია გინდა, ბოშო? მითხარი, არც ამაზედ ვაგაწილებ, არც აქ დაგამადლი სამსახურს. ოღონდ გაჩემდი, ოღონდ ეგ ტირილი მოსპე.

— ვაიმე, ვაიმე, ვაიმე! ამომწყდა უცებ გულიდან და ისევ მწარე ცრემლით დავიმღულრე.

— რა ექნა ღმერთმანი! რალაც მძიმე სევდა განყეს გულზე ყმაწვილო! სთქვი გაბედე, ფიცსა ვსდებ: შენი დანაშაული, შენგან მოყენებული მწუხარება დავივიწყო და დაგეხმარო. ოღონდ გაბედე, ოღონდ მითხარი...

— მშვილობით იმედებო, მშვილობით გაცრუებული იმედებო, ვაიმე, ვაიმე, ვაიმე... და კვლავ დაითრთვილა სახე ჩემი გულწრფელი, უმანკო ცრემლებით. ვატყობდი, რომ ჩემს არსებაში რალაც საშინელი ჯოჯოხეთი სდულდა და აჩუყებული გული ვედარ დამეშვიდებია.

— კარგი ყმაწვილო, კარგი ღვთის გულისათვის! ნუ მაწამე, ნუ გამტანჯე. მითხარ რა გიკლავს გულს, რა გიშფოთებს სულს. იქნებ რწმენა გამოგეცვალა, იქნებ მიხვდი, რომ დღემდე შემცდარი გზით ხვიდოდი და დღეს აგებია თვალები? მითხარი, მითხარი.

არ ვიცი რა მოხდა, მაგრამ ამ უკანასკნელმა სიტყვებმა უცებ ჩაჩრდილა ჩემი მწუხარება: ცრემლმა შესწყვიტა დენა, სახემ უკუიყარა დაღრეჯილობა, გულმა ცემას მოუკლო და თუმცა არა ხანგრძლივი, მაგრამ მაინც მოვიბოვე მშვიდობა სულსა. მძაგს, როცა რწმენით ვაჭრობენ ხოლმე!

— თქვენ სცდებით ბ-ნო პართენ! გამდლობთ თანაგრძნობისათვის, მაგრამ თქვენ სცდებით, სცდებით.

— როგორ, მითხარი როგორ!

— როგორ და ჩემი მწუხარების მიზეზი თქვენა ხართ, თქვენ!

— როგორ! ღმერთო ჩემო! განა მე თქვენ, თვის რა დამიშავებია, მე... მე... მე... ვერ მივხვდარვარ... მითხარით, მითხარით ღვთის გულისათვის.

— თქვენ, თქვენ მომისპეთ სულის სიმშვიდე, თქვენ დამიკარგეთ უკანასკნელი იმედი, გამიქარწყლეთ მომავლის ნუგეში... თქვენ გამიშრეთ ცრემლი და მომიხარუეთ გული.

— ყმაწვილო! როგორ, როგორ? რატომ არ მეტყვი, რისთვის არ გამაგებინებ ჩემს დანაშაულს, მითხარი, ნუ მიმალავ, ნუ მტანჯავ.

— როგორ გითხრა, როგორ, გითხრა, თქვენც დრამა დაგიწერათ, ღმერთო ჩემო! ვაი გაცრუებულ იმედო.

აქ კვლავ წარმსკდა მღულარე, გულწრფელი ცრემლი და გონს რო მოგვდი ვხვდავდი თითონ პართენიც სტიროდა.

გარწმუნებთ მესიამოვნა.

ეშმაკი.

*

*

*

მე მას ვეძებდი... მას კი, ვიხილე,

რომ სხვის უბეში თავი ჩადო!

სატრფო მეგონა და ესეც ჩემთვის

დაგნანებია, მუხთალო ბედო!

მე თვალზე მომწყდა ობოლი ცრემლი,

მან კი, პასუხად. გადიკისკისა;

საბუთიც ჰქონდა: მის გვერდით მჯდომსა

ოქროსი საყე ხელთ ეყურა ქისა!

ხედნიერია ეხლა ის ორო...

მე კი სევდის წყლულს მით აღმიშლიან,

რომ ერთი — გრძნობას, მეორე — ოქროს,

ერთმანეთშორის ვაჭრულად სცვლიან!...

ნ ზომღეთელი.

დ ე ბ ე შ ე ბ ი .

(საქართველოს სააგენტო)

ჯიხიაში. სამრევლო სკოლაში მეოთხე კლასი გაიხსნა. საჭირო დარჩა ოთხ-თავიანი მასწავლებელი, დანაშნენ ნუცუბიძე. ეს ვაიგო პ. დევიძემ და მოითხოვა მისი გადაყენება. გამგემ უარი უთხრა. შემდეგ ბ-მა დევიძემ ქუთაისიდან ჩამოიტანა საბუთი თავისი ოთხთავიანობისა და იძულებული გახდა გამგე, დაეთხოვა ნუცუბიძე, როგორც ერთ-თავიანი მასწავლებელი.

იქიდანვე. ორი „მასტერიცა“ წაიხზუნენ. ერთმა მეორე ვალანძლა. გამარჯვებული გაიქცა და სტრავებს დაუძახა. დამარცხებული მასტერიცა შეშინდა და ჩუმათ გაიპარა. სტრავები დარჩენ ხელცარიელი, მოძღვარი ლეჟავა კი ძლიერ მადლიერი.

სამიქაო. ორი თვეა, რაც აქაურმა „პროგრესისტებმა“ დაარსეს ეგრეთ წოდებული „პროგრესიული სკამი“. ვინაიდან მასწავლებელი კ-ძე კარგი მოარზიყე არ გამოდგა, მამა თ. კ. ექებს ამ დარგში უფრო დახელოვნებულ ახალგაზღას.

სოხუმი. სოხუმის „პროგრესიულ ქალთა“ უკანასკნელ კრებაზე დაადგინეს: დღიდან მოისპოს ადგილობრივ ქალებში ქოლგებით ჩხუბი“.

ერთი წელიწადია ჩვენი ქალაქი „უთავოი“ ცხოვრობდა და ახლა როგორც იქნა გამოიბა გრაფის თავი.

ბახვი. ამბობენ ჩვენი მამასახლისი შუამდგომლობას აღძრავს სადაც ჯერ-არს, რომ ეგრეთ წოდებული „ნაობახტისთვის“ ცალკე სახლი იქირაონ. მართლაც ის სატუსაღო რა სატუსაღოა, თუ 25 კაცს ვერ დაიტევს და ის მამასახლისი რაღა მამასახლისია, რომელსაც დღეში 50 კაცი მაინც არ უხის?

სამტრეღია. სარევიზიო კომისიის აღმოჩენით უფასო წიგნთ-საცავ სამკითხველოში აღმოჩენილა 2 წიგნი (ისიც უღა მოგლეჯილი) 1) „სიზმრის ასნა“ ა. შაზარათოვის გამოცემა და 2) მდივანოვის 1887 წლის კალენდარი. მკითხველი დღეში 2 1/2 სარგებლობს.

ილორი. მამასახლისი ერისტო იბლაღაძე მეტის აქანჭრით ძლიერ დაიღალა და დღით ექიმ მანზრის უფროსმა სავაეროთ ვირის აბანოში გაგზავნა. მწერალი ესტატე ჯორიძე მარტო ვერ ისვენებს დისიც ერისტოსთან ეპირება გადასახლებას.

ხაშური. ამას წინათ დაპატიმრებული ბერაძე გაანთავისუფლეს, დაპატიმრეს ქმარი, რომელსაც პასუხის გებაში აღიფევენ 102 მუხ. ძალით.

იქიდანვე. ახლად გაეშმაკებულს „შუაზე გაწიწვანა“ „იკისერში ხელის წაქიდებით“ შეუცვალეს. იმედი აქვს, რომ სასჯელს სხვებსაც შეუმსუბუქებენ.

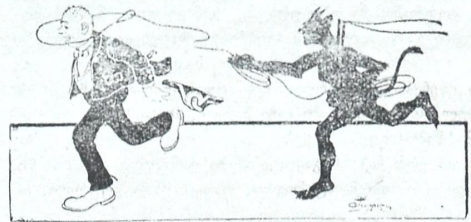
ი მ ე ღ ი .

როგორც მსუსხავ ზამთრის ყინვისგან ახლათ ფურჩქენილი სქკნება ყვავილი, ისე მეც, უამსა უიმედობის, მიპყრობს საზარი გულის სახმილი.

* * *

მეგრამ ვით ზამთარს, შეგ-ბნელ დღიანსა სცვლის გაზაფხული კაშკაშ-მზიანი, ეგრეთვე მთელსა ჩემს არსებაში მსწრაფლ შენდებიან იმედის მთანი.

დ. თურდოსპირელი.

გურული სცეხა.

- რა ამბავი პეტრიკავ გურიში?
- რისი ამბავი ვინდა მარგალიტათ.
- ნამუშეირი რავია იყუ?
- უკეთესი რომ არ შეიძლება. ერთი ცვარი ოფლი არ დაგვიტყვიყა ყლოფიერი ისე იოლათ მივაღაგეთ სამ დღეში.
- რავა, ისე ჰაწეი მევიდა?
- ვინ გითხრა ჰაწეი მევიდა? სულზე თითო გორი-კაი მინც კი შეხთება—მერე იმას მოტეხამდე დღისია პე-პელაი.
- ღვინო მევიდა მაინც ბევირ?
- საზედაშუთ იგიც გვეყოფა მარა ზედაშე, რა გვინდო-და რომ წირვა აღარ ვიცი.
- ვაზთოე-მოყვანის საქმე რაფერ არის?
- ქორწილები ბვირივით. ქორწილების წიგნს სულ დაბეჭდილს არიგებენ. ზოგი შვილს ათხოვს, ზოგი შვილის შვილს, ზოგი ბიძიშვილს ზოგი კლდე შვილით გამოზდილ ნაბარებ ციკას, ზოგი ნათლულს ქორწილით. გვიხედავ იე-

ყუღება ალაპის ჩოგანით კიშკარზე შვლიკი ყაზახი და იძახის: — „ეი მაინძელო“ ეტყვი მობრძანდო, არა შინ ჩამოსასვლელათ არ მკალია სხვაგან მიუქტარებო, შერ კორწილის წიგნები მაქ დასარიგებელი, თქვენც ბძანდებით დასაიჯებელი მეუღლი და იმედია გვემ პატეს, მაინძლის ოჯახს გამზიარულე, გახსნი წიგნს წეიკთხავ. შით ასე წერია:

«აჲ გიორგობისთვის შვიდა დღესა დღით კვირას მაქ გათხვებათა კორწილი ასულისა ჩემისა კვლასიასი რომელიც მითხოვილია ახნაურ ისიდორე სირბილაძეზე ამისათვის უმოჩინლსათ გთხოვთ აღნიშნულ დღეს დღის 12 სათზე მობრძანდეთ და ამზიარულათ ოჯახი ჩემი რითაც დავჩემი საუყუნით დავალებული.

პეტრე იობის მე კვარკვალაძე და შვილები ჩემი: ვასო, გრიშა, პუბი, ალიცანდრე, ხალაშპრე და ტოგო »

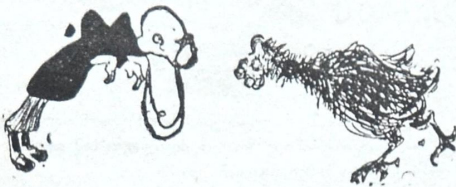
— წეიკითხავ ამფერ წერილს და შვიქნება სახში ერთი ვაი უშველებელი. დახედავს ქალი კონფერტზე, გააზრუნებს, გადუბარუნებს და როცა წეიკითხავს «მეუღლითურთა დეიწყეს ტკიბლათ ლაპარაკს.

— რაფერ იქნება, ბოშო აგი ამბავი ა? პეტრიას ვეფერობამდი ვერ დავალტებით, პაწეი სხვაფერი კ ცია, მოსახმარი. პეტრეივი პეტრეივა, მარა აი მისი შილიები რაფერ გეიწპილება. დღდი შვიქნებლობა იქნება და ჩვენ ხომ ვერ გამოეწყებდით. ციაოც უნდა წეიყევანოთ, გასათხოვარი შექნა აგერ და იქნება მაგის ბელიც გეისნას.

ყორიფელი კი, თვალის გაქყერა, ჯარში გარევა მარა წახვალ და სამი ტლიკეა მანთი უნდა, არ წახვალ გაგინდება ჯოჯობეთი შინ დეიწყებს ქალი ტრილის ქადს არ გამომიტხოვს დაწობა არ ადგება, ადგება არ დაწობა, ზღუქუნებს, მოთქვამს: მე უბედური მე განიქეული, მე უბედომიჯღემში განწარმული, მიდღემში გუზხარბელი, მიდღემში თვალ გუუჭყერელი. შვიქნება ერთი მოთქმა ტირილი. პეტ, რიეი იწერება გამზიარულე ჩემი ოჯახი, მისი ოჯახი კი იმხიარულებს თუ მუჯანე სამი მანეთი, მარა ჩემსას არ რკითხავ? წამოგადგებს ხელზე სამ კიბეკ ძროხის ხარჩოს და ერთ ნაქურს გამოტლიპუხეულ პურს. ამისნაი წიგნი კვირეში ათი მაინც მოვივა, რაფერ უნდა გუჟღოს კაცმა?

(შემდგვი იქნება)

პიტნა.

შ ა რ ა დ ა .

ვინ არის „მამოაჩვენო“
 ზეპირად რომ არ იცოდეს?
 (ქხამს ქრისტიანი ამგვარი
 სირცხვილითამცა იწოდეს!)
 აი, ამ ლოცვას, შვიდიოდ
 თხოვნა აქვს მიმართ უფლისა,

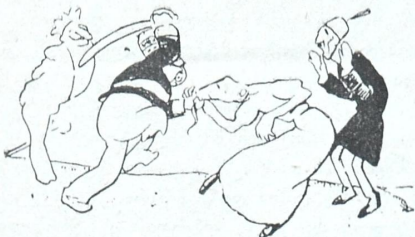
აქ ეს მომეო, იქ ისა...
 მიწიდან ზეცად უთვლისა.
 მეოთხე თხოვნის საგანი,
 აი რა გვიანდა ამ ქვამა,
 (თხოვნით კი ვითხოვთ, თუ მართლა
 გვიწყალდება და გვაქამა!)
 უთუოდ მიხვდით, რადგანაც
 აქ რაა ზიუხვევრელი?
 მშვიერ ბინადარს მიწისას
 რა აქვს ცად შესავედრელი!
 ახლა მონახეთ მეორე
 ანბანი, მისაკერები,
 (აქ გამოჩნდება მოზრდილი
 ვისაც ასხია წვერები!).
 ქართული ქორონიკონი
 გვეკირია უსაშველოთა,
 რვასით ათასისაკენ
 შვა გზად რო შვიცენვოთა.
 ამისა შემდგომ ერთი რამ
 ნივთი გვაქვს მოსახვეჭავი.
 (რამდენი ქალი მინახავს
 ქართლში იმისი მღუქავი!!!)
 ცოხნიან დაუზოგავით!
 (არ მომწონს სანახავათა
 ამბობენ: კბილებს ფერავსო
 ზედ თუ რამ აკრავს შვათათა).
 ვინ იცის, იქნებ ვგ სიტყვა
 ბევრ თქვენგანს ეცხობოვოსა...
 რა გზაა, ვეტყვი კოდოს, რომ
 ბოდიში მოითხოვოსა.

მაგრამ, სანაცლოდ, იმისგან
 თქვენც იღეთ რამე ყურადა,
 რადგან შარადას არა ვთხავ
 მე თქვენდა მოსამღურადა.
 მაშ წერილ ფრთოსანათა სახელი
 გასქერით შვაზე ორათა.
 (თუ ტოლსტოველი ვინმე ხარ,
 კრემლი წავსკდება ღვართათა!)
 მეორე კატას მიუგდეთ
 თუ ვარგა შესაქმელათა,
 ხოლო პირველი იხმარეთ
 სხვა სიტყვის მისაბმელათა.
 დააწყობთ სამივე ნაწილსა,
 ამ ტანჯვით გამოჩახულსა
 და უცებ, გვარი ნაცნობი
 გაახლისებს თქვენ გულსა.
 რაც ქვიყნათ ღუმე დაარსდა
 პეტერბურგს ანაშენები,
 მას შემდეგ იმა სასახლეს,

ყავს იგი დამამშვენები.
ათას გვარ ცილსა სწამებენ
იმას „ბოროტი ენები“,
ჯერ თურმე არვის უნახავს
სკამზედან მონასვენები,
ვით მაიმუნი წიწმბატობს
რითქო სტანჯავდენ სენები,
ათი ათასჯერ ყოფილა
უზომოთ შენარცხვენები.
ულრდელი სიტყუებისთვისაც
მოსვლია განაჩენები,
ერთი და ორი კვირითა
ციხეში ჩამსვენები,
მაგრამ რა, ხასიითი აქვს
ასეთი შესაჩვენები.

არ ვიცი ვისთვის არ კმარა
აქ სიტყვა მონახსენები...
და არ თუ კაცნი, დახსნიან
ფეიქრობ ჯორნი და ცხენები.

კოლო.

დ ე მ ე მ ე ბ ი

(რუსეთის სააგენტო)

ადესა. დღეს სპარსეთის ნაშახარი სტუსალო-
ში შეიყვანეს. რასაკვირველია არა ჩადენილ დანა-
შაულობათა მოსახდელათ, არამედ პირობების გასა-
ცნობათ, ნაშახარმა განაცხადა: ეს ციხე კი არა, ეს
ჩემთვის სასახლეცა ივარგებსა. იმის აღტუებას
დასასრული არ ჰქონდა, რომ ეღიროს ასეთი მშვე-
ნიერი სასახლის ნახვა. წინააღმდეგ ჩვეულებისა და
მოლოდინისა არ მოუთხოვია გასართობათ რომე-
ლიმე ტუსადის სარზე ჩამოგება ან თავდაღმა ქერში
გამოკიდვა. განსაკუთრებით იმან გააოცა ყოფილი
შახი, რომ ტუსადებს სახელმწიფო საქმელს (თუ
შეიძლება საქმელი დაერქვას) აქმევენ. ჩვენ ასე არა
ვშვებოდითო, განაცხადა აღმოსავლეთის მარგალიტ-
მა, ჩვენში ტუსადებს ნათესავეები აქმევენ და თუ
ნათესავე არა ყავს, სჩანს ჭამაც აღარ დასჭირდება.
ვარშავა. საინტენდანტოს რევიზიას ცული შე-

დგე მოჰყვა; თავი მოიწამლა ინტენდანტმა აღენ-
ჩიკოვმა. ამბობენ მას პალოგები და ფულების გა-
ფლანგვა აღმოაჩნდაო. ამ სამწუხარო ამბის შემდეგ
იმედი აქვთ ყოველგვარ რევიზიებს მოსპობს მთავ-
რობაო. ეს ხმები იმით არის გამოწვეული, რომ
ქრთამებისა და გაფლანგვისათვის თუ მოხელე დაისა-
ჯა კაცი აღარ დარჩება სასახურშიო.

პეტერბურგი. ქართველნი სტუდენტთა „სამე-
ცნიერო წრის“ კრებაზე საინტერესო საკითხს შეე-
ხენ.*) ერთ წევრს სოფ. ხონის მახლობლათ უპოვ-
ნია ქვევრის ნატები, რომელსაც ქართული მხედრუ-
ლით „ნოე“ აწერია. მას ეს ნატები პეტერბურგში
ჩამოუტანია ამხანაგებთან ქრთად გამოსაკვლევათ.
ნატებს 15 ოთხკუთხი დუიმის სიგრცე აქვს და იწო-
ნის გირვანქას და 11 მისხალს მთელი საღამო
ახალგაზრდა მეცნიერებმა იმის გამოკვლევას მოან-
დომეს, თუ რას ნიშნავს სიტყვა „ნოე“, რომელიც
ერთობ გაურკვეველათ ემჩნევა ქვევრის ნატებს. და-
სასრულ თითონ მპოვნელმა წაიკითხა ვრცელი მო-
ხსენება და დამატიცა, რომ ეს ქვევრი ყოფილა იმ
ისტორიული ნოეს ქვევრი, რომელიც წარღვის
შემდეგ არარატის მთის ძირში დასახლდა და ვენა-
ხი მოაშენაო. ეს საყურადღებო გამოკვლევა ბევრს
საიღუმლოვებს ხდის ფარდას; მაგალითად დღევანდ-
ლამდე ნოეს ქართველათ არ სცნობდენ, არარატის
მთა სიმხეთში ვგონათ და არა ხონში და ათასი
სხვა. წრემ განსაკუთრებულის აღფრთოვანებით მო-
ისმინა ეს რეფერატი და თითქმის ერთხმად დაეთან-
ხმა ჩვენს ახალგაზრდა მკვლევარს.

პეტერბურგი. სახელმწიფო ღუმამ გააორკეცა
თავისი მოქმედება ქვევრის საკეთილდღეოთ. ამ ბო-
ლო დროს ოქტომბრისტებმა უფრო მარჯვნივ დაი-
წიეს და მემარჯვენებმა მარცხნივ. ოქტომბრისტე-
ბის ხათრისთვის მემარჯვენებმა ხმა მისცეს ერთ
ახალს, მეტად საყურადღებო კანონ-პროექტს. სა-
ხელდობრ: აეკრძალოს ცხენების მომშენებელთ, ცხე-
ნებს სასულიერო პირთა სახელები დაარქვან. გა-
მოირკვეა, რომ მოსკოვში ცნობილ იორლატენს
სახელათ, „პეტრე-ლიაკონი“ რქმევიო. იმედი აქვთ
ამ კანონ პროექტის მიღება საცხებით დამშვიდებს
რუსეთის ცხოვრებას.

* ამ სხდომის შესახებ ვრცელი წერილი მიიღო ბ.ნ.ა
ემუკმა „არა მეცნიერისაგან“, მარა ჯერ-ჯერობით ვერ გეჭ-
დავს, რადგან არა მეცნიერს წერილზე საკუთარი სახელისა და
გვარის მიწერა დავიწყებია. ალბათ ეს მეტის სიზარულსაგან
მოსვლია, მაგრამ მაინც დავიწყებია.

რეუ.

მ ბ მ ბ ა.

ქსელსა ქსელავდა ობობა,
 ვალიოდ-გამოლიოდა...
 სოვიერთების სიტყვებზე
 სწუხდა და ასე ჩიოდა:
 «ვინც «კაპიტალისტს» ახსენებს
 წყველა-კრულით და კიცხვითო,
 ის იქვე მეც მიხსენიებს
 არა საკადრის სიტყვითო:

„ზხედავთ ამ კაპიტალისტსა,
 გულ ქვასა, სისხლის მსმელსოვო,
 ობობასა ჰგავს, მასავით
 მუშებს ვაუბამს ქსელსოა!“

ასეთი შედარებისთვის
 მე მათ კარგს ვეტყვი ვერასო,
 რა მიგავს ნეტავ მუშის მტერს
 იმ წუწქსა, გაიძვერასო...

მე სხვა ვარ, იგი სხვა არი
 სწორს ნუ ადარებთ მრუდსაო,
 მე თუ ბუზებს ველეტ მერე რა?
 თქვენ აქ რას ხედავთ ცულსაო?
 ზოგი თუმც მანეთ ვერ სცნობს ბუზს,
 მაგრამ ვინც გაიხსენებსო,
 ხალხში სულ ბუზი ავრცელებს
 ბევრგვარ ვადამდებ სენებსო:

სიბინძურეზე დაჯდება;
 «ბაცილებს» ფეხთ მოიდებსო,
 შემდეგ სუფრაზე გეწვევათ,
 (არავის მოირიდებსო)

საქმელზე შეგვიცლებათ,
 თქვენც უქმეთ, ხელობს აქნევთო,
 თან საქმელსა სქამთ მგვრამ ზედ
 „ბაცილებს“ კი ვერ ამჩნევთო.

ეს „ბაცილები“ ვისაჲ ჰკლავს,
 ბევრი ამას სოვლის „წერათო.“
 ბუზს-კი ვერ ცნობენ საწყობები
 კაცობრიობის მტერათო...

და აი, მეც ამ ბუზებს ველეტ,
 თქვენ-კი მადლს აღარ მიხდითო?!
 ან ნახეთ „კაპიტალისტიც“,
 რა დიდ მსხვერპლს ითხოვს მიხვითოო:

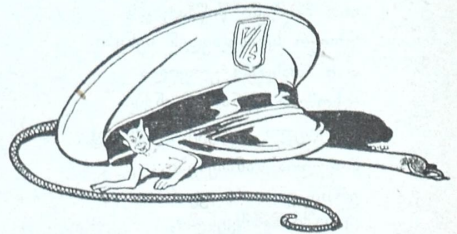
რაჲ სიმდიდრე ამ ქვეყნათ,
 რითაც სულდგმულობს ვეროო,
 სულ მუშის ხელით შექმნილა
 ყოველგან ყველაფეროო,

და აი, „კაპიტალისტიც“
 ამ მუშებს ოფლში სწურავსო
 და მათი შრომის წყალობით
 სულ სიმდიდრეში ცურავსო.

მუშებს-კი რომ ჰკლავს შიმშილით,
 „რას ვნალობს!“ ასე ამბობსო
 და იმის შავ გულს, ქვათ ქცეულს,
 ვედარაფერი აღბობსო.

ასეთ კაცს როცა მადარებთ,
 როგორ არ მეწყინებაო!..
 ეს შედარება... ღმერთს ვფიცავ,
 ძალიან მერცხვინებაო.“

ფონ-ტეფო.

„შ უ რ ი ს ძ ი მ ბ ა.“

ფოთელი პროვიზორი ა. ჩხეიძე ძლიერ ადელ-
 ვებული იჯდა საწერ მაგიდასთან. წინ ერთი პაჩკა
 მაღაზიის ბლანკები და კალმები ეწყო. ცხადთ ჩნდა
 წერას ეპირებოდა.

— მე ვუჩვენებ მავათ, როგორ უნდა ლანძღო
 და ცოდვთა გამოძლევენება. ჩაილაპარაკა მან, და
 ერთ სუფთა. უმანკო ქაღალდს დაბაჯინა თავისი
 თოვლივით თეთრი, მაგრამ წამლებისაგან „სუნ მი-
 ლებული“ ხელი.

„გაზეთის მომავლის“

თფილისში რედაქტორი“—ო

დასწერა მან და რაკი სიტყვათა წყობა არ მოეწო-
 ნა, ბლანკი დახია და ვადაყარა.

— დასწყევლის ღმერთი! ეს ქართული ენა
 ლანძღვისათვის სწორეთ მოუხერხებელია! То-III
 дѣло по русскій! ებ შენი ქირიმე.

ესა სთქვა, და პატივცემული პროვიზორი დაემუ-
 რა ქართულ სიტყვიერებას. მან თავისი „შეურაც-
 ხყოფის მოსარეცხათ რუსული ენა აირჩია.

— კაცმა რო სიმართლედ სთქვას, განა რას ვერჩი
 რედაქტორს? ჩუმთ რეცეპტებს და აკრძალულ წამ-
 ლებს ვაკეთებ, თუ შემიტყვევს ჩამავდებენ გაზეთში,
 მა რა იქნება? მაგრამ ერთს გულს მაინც ვიჯერებ.

აქ პროვიზორი ა. ჩხეიძე კვლავ ჩაფიქრდა-
 რაც უნდა ჩვეული იყოს, ადამიანი ძნელია, ახალს
 უსირცხვილობს რო იდენს! რაც უნდა დაჯაზნებუ-
 ლი ყავდეს ინდისი ადამიანის ავ განზრახვებსა
 და ბოროტ საქმეებს ის მკრთალად მაინც იჩენს ხოლომ
 თავს.

— მოდი ერთი დედას შევაგინებ იმ რედა-
 ქტორს! ჩაილაპარაკა მან და კალამიც მოიმარჯვა;
 მაგრამ ისევ უკუ ავლო ეს ახირებული განზრახვა!..

— განა რა რედაქტორის ბრალია? მაშ მოდი
 კორესპონდენტს შევაგინებ! არა, ან კორესპონ-

დენტი რა შეაშია?! მე წაშალი გავაკეთე და მან გაზეთში ჩასწერა. ცხადია მე რომ არ გამეკეთებია ის ვერ ჩასწერდა!..

დიდხანს მსჯელობდა და ებრძოდა თავის თავს პატივცემული პროვიზორი, მაგრამ ბოლოს სძლია მოზღვავებულმა გრძნობამ საღდაც მიკუნჭულებულ სინდისს და პროვიზორის კალამმა რუსულ ჰანგზე დაიწყო წრიბინი.

—ეს ჩ ნებულია! დიახ ეს სწორეთ ჩინებულია! კების შებრუნება სწორეთ ამას ქვია. შე კაი კაცო, პოლიცია თუ არა გწამს, მაშ არც იმის პროტოკოლი უნდა დაიჯერო და თუ გწამს მაშ შენც პოლიციელი ყოფილხარ! Вот это понимаю! არა, კარგ დროს კი გამომაღდა ეს პოლიცია, არა? აი დაუესვამ ასეთ კითხვას: 1) Давно ли ваша редакция стала руководствоваться полицейскими протоколами для выяснения истины? მეთქი. ნეტუე რას მიპასუხებენ ამაზე?

პროვიზორმა ეშმაკურათ ჩაიცინა და მალაზიაში შემოსულ მუშტარს დააკერდა.

—ოოოჰ, ძნელია, ძნელი ჩვენი, პროვიზორების საქმე! ვინც ვინდა ჩვენზე მოდის იერიშით, მაგრამ არც ჩვენ დაგვხედვით ურიგოთ!

მან ერთხელ კიდევ ჩაიცინა და კვალად ააწრიბინა კალამი!

—მეც, მაგრამ თქვენც! ჩაილაპარაკა მან, ხელ მეორეთ წაიკითხა თავისი გონების სურნელოვანი ნაყოფი, ჩადო კონვერტში, დააწერა ზედ აღრესი „მოამეღის“ რედაქციისა და გავიდა ქუჩაში.

„მასკა“

მომეცი წელი

ვღგვერ გაუვალ ეკლიან გზაზე, ვკაფავ და ვკაფავ, მიჭირავს ცელი. შენც, მეგობარო, გთხოვ მომეხმარო, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

ვცდილობ ამოვფხრა დედამიწიდან ღრმათ რომ გაუღდას ფესვები გრძელი, შენც, მეგობარო, მედგრათ იბრძოლე, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

მსურს დავანგრეო ფარისველთა თვალთ მაქცეუ ტაძარი, საკურთხეველი, შენც, მეგობარო, წერაქვს მიმართე, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

მსურს სარკეთ ვიქცე, ავაზაკებსა ვაჩვენო მათი ცრუ საქციელი, შენც, მეგობარო, ასე მოიქექ, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

მსურს დავიძახო, რომ ჩვენშიც არის ოქრო-ვერცხლზედა ძმის გამყიდველი,

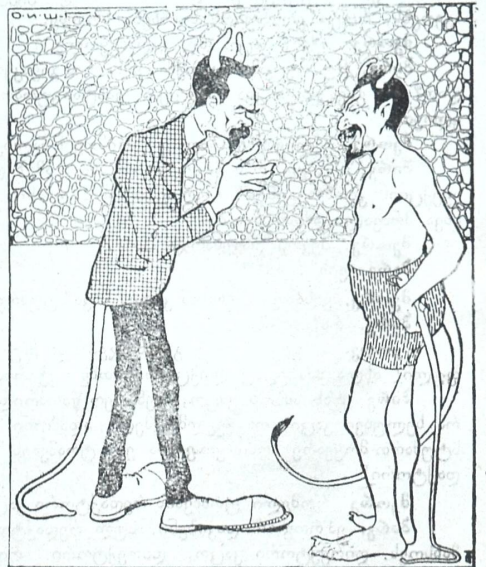
შენც, მეგობარო, ხმა ამოილე, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

გამრავლდა ჩვენში კამისიები ღარიბ-ლატაკთა მყვლეფავ მძარცველი, შენც, მეგობარო, მათ არ მიჰბაძო, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

თუმც ციხე-ციმბირს, თოქსა და ტყვიას მხებერალად შესწირეს სიმათლის მთქმელი, შენც, მეგობარო, გწამდეს სიმათლეთ, გვერდში მომიდექ, მომეცი წელი!

მაგრამ ამ დროში ერთგულ მეგობარს ძნელად ევაზენი, ამაოთველი, შენც, მეგობარო, ექვით გიყურებ გვერდშიც რომ მიდგე და მომეცი წელი.

ა. განჯის-კარელი.

ორი ეძმაკი.

„ვაგონის განჩინჯვა.“

მეორე. ამბობენ ტრამვაის ასეთი ვაგონები ჯერ დედა მიწის ზურგზე არავის უნახავსო.

პირვე. სამას სამოც და ხუთ წმინდა გიორგიზე დაეფიციებ, რომ ეს მართლაც განსხვავებული რამეა არა თუ თვლილის ტრამვაის ცხოვრებაში, არამედ, თეთ ტრამვაის ისტორიაშიაც.

მეორე. კარგათ გასინჯეთ?

პირვე. რა?

მეორე. როგორ თუ რა! რა ვიცი, გასასინჯი კიდევ რა ქონდათ?

ზარგ. როგორ ხამივით ლაპარაკობ, შე დალოცვილო. გასასიხვავი ვანა მარტო ვაგონი გვქონდა? პირიქით, ვაგონის გასინჯისთვის იქ ბევრს არ გაუცხებელბია თავი.

შეორე. მაშ რა ჯანაბას სინჯავდით რომ არ ვიცი?

ზარგ. ვაგონით შე მამაცხონებულლო მხოლოდ ერეენის მოედანიდან „გავიკავავეთ“, თორემ ტრამვაის პარკში ჩვენ სულ სხვა საქმე მიგველოდა.

შეორე. მერე რა ჯანაბა საქმე იყო აღარ იტყვი?

ზარგ. საქმე იქ იყო, თორემ ვაგონი რა, ეს ჩვეულებრივი ვაგონია, რომელსაც ერთი მხარე უფრო უკეთ აქვს შეღობილი ვიდრე „ძველი“ სისტემის ვაგონებს.

შეორე. ეს კარგი, მაგრამ იქ სხვა რაღა გააკეთეთ?

ზარგ. რა გავაკეთეთ და ის, რასაც ქვეყანა აკეთებს, როცა ერთ ქირს მორჩება ხოლმე.

შეორე. თქვი, კაცო, ნუ ვაღამიყოლეთ.

ზარგ. ნუ თუ იმასაც თქმა უნდა რას გავაკეთებდით? რა გავაკეთეთ და ჩავლიეთ, ვახტანგურათ ჩავლიეთ!

შეორე. ჩალიეთ? რა ჩალიეთ? რისთვის ჩალიეთ?

ზარგ. ა გიყი! რას ჩავლევდით ახლა ამაზედაც ლექციის კითხვა გინდა? ჩავლიეთ, ჩაი, ღვინო და სხვა მრავალი ამისთანაობა.

შეორე. ბევრი დაგხვარჯა?

ზარგ. ვის?

შეორე. ვისა და შენ, ან კიდევ სხვა სტუმრებს?

ზარგ. რა?

შეორე. ა, გიყი! რა დაგხვებარჯებოდა თუ არ ფული? ახლა ამაზედაც ლექციის კითხვა გჭირია?

ზარგ. რას ამბობ კაცო, შენ ვერ წარმოიდგენ რა ხელუხეი კაცი, რა ქველმოქმედი ადამიანი, რა სტუმართ-მოყვარე არსი ყოფილა ეს ტრამვის რედაქტორი!

შეორე. რომელი ტრამვის რედაქტორი კაცო?

ზარგ. ეპროგორ დავიბენი, სულ რედაქტორი მხსოვს, ღირექტორი კაცო, ღირექტორი. როცა უნდა და საცა უნდა ხელის მოჭერა და ყაირათიც იცის, მაგრამ ქეთვის დროს სუფრაც ჩინებული სკოდნია. აფსუს რომ ის ბელგიელათ გაუჩენია ღმერთს და არა ქართველათ.

შეორე. სტუმრები ბევრნი იყვენ?

ზარგ. რას ამბობ კაცო! მეზობლებიც ბევრი ყავდა და გარეშენიც ბლომათ. აღმინსტრაცია, ქალაქის წარმომადგენლობა, პრესსა და...

შეორე. კარგი ერთი მამა გიცხონდება? პრესსა იქ ვინ მიაშეებდა?

ზარგ. რა კი ვამბობ იყო მეთქი, ზნაჩიტ იყო. ისეთი მეშინოდა, ისეთი მეშინოდა, სულ ვანკალ-ვცახცახებდი.

შეორე. მერე რამ შეგაშინა?

ზარგ. როგორ თუ რამ, გიორგი ამირაჯიბი და ხეიატუროვი ერთად ისხდნენ. კიდევ კარგი, რომ საქმელი ბლომით იყო და როგორც ერთის პირს, ისე

მეორის ხელებს საქმე ქონდათ, თორემ იცოცხლე იქ საქმე აღებოდა.

შეორე. ისინი ალბათ განცხადების სათხოვრათ იქნებოდნენ მოსულნი, არა?

ზარგ. მართალი ვიფხრა იქ ამის მსგავსი არაფერი გაუშვლიათ და გულში რას ფიქრობდნენ არ ვიცი. შესანიშნავი თამადა გამოადგა ბ.ნი ხატისოვი.

„გადაჰკრეს და საღღერძებლო, სათითაოთ გააჩინეს, სამადლობლოს საფეს სვამდნენ, წვეთიც არვის შეარჩინეს“

ამან ღირექტორიც გაახალისა. სუფრას თავზე არ გადმოხტომია, მაგრამ, ისე კი ხტოდა.

შეორე. მუშები რას შევბოდნენ?

ზარგ. ვიინ?

შეორე. მუშები, ტრამვის მუშები.

ზარგ. მუშებიბი... ჰმ!

„მასკა“

მესტვირული (მათუმი ათვის)

თავზე თმა აღარ მეძევა მე შავი ერთი ღეროო,— სიბერე შემომეპარა ბოლო დროს ეგ ოხერია; მარა გულს მაინც არ ვიტყხ, ამით ვარ ბედნიერიო. დავალ ბოგანო, ეული ვთა მწირი ვინმე ბერიო, დიღია ხმელთა სამყარო,

გრძელი და განიერიო.
დავთმე ამ ქვეყნის განცბრომა,
სიაშე ეამიერიო,
ვაუტანელი სოფელი,
მისი ამყოლი ერიო,
ალარ მსურს გულის საკლავად
მე იმ ფერხულში ვერიო,
მეგობართა მყავს ქამანჩა,
— ეგ გულა გასაბერიო,
სტვირი სულ ხელში მიჭირავს
მე განზე გასაღერიო,
და ოდეს სევდა მეწვევა
ვუკრავ და თანაც ვმღერიო.
დღეს მსურს ბათუმი შევამყო,
ბუნებით მშვენიერიო,
დაუკარ ჩემო ქამანჩავ,
პარალი. ჰერი, ერიო!
ვისაც გაქვს გამოცდილება
და ჰკუა შესაფერიო,
მოდით და ნახეთ სვირი
ასერილა მონასტერიო.
მაშა შეილს ველარ განიცდის,
შვილია მამის მტერიო,
გუშინდელ მოყვრებს მოსვლია
დღეს შუღლი გასაშტერიო,
ერთმანეთს განზე უბღვეგრენ,
მუშტებით მონადერიო.

(ცოტა მიკლია ამათში
მოზავეთ ჩამოვერიო).
„უპრავა“ გაზეთს უბირებს
ზურგზე ადინოს მტკერიო,
მუქარით დაუფაფხურა: —
რატომ ხარ აგრე შტერიო!
რაც შეგჩნა იმის წყალობით,
რომ გაძევს პალმის ფერიო
ზრდილობა ალარ გივარგა,
კილო—სულ არაფერიო,
აზრი გაქვს „ქეშპირტული“
პალმისვე მონაბერიო.
გაზეთმა შემოუთვალა:
მომჰამე ნეკის წვერიო
(ასე წერია წერილში
მე ვნახე დანაწერიო)
გინდა გავსრისო, ვით ბუზი,
ან მცირე რამე მწერიო?
ვის ემუქრები თუ იცო,
სად თეკლე, სად თეფერიო,
ადექ, დასცალე სკამები,
გასწი და წაეთერიო

ცხოვრება ზრთენციის
სამთხის მისდართა:
ჭირისუფლები გამოსდენ
ათი-ათისი გვარია!
არავის აძლევს გასაქანს
მათი მათრახის ტარია,
სულელოვლ დარგში ერთგვარად
მონაქნეგ-მონაშპარია.
აი აქ, ხაღხს ქრისტიანს
(გურამი რომ არა)
მოსწყინდა ტაძრად ვლინება
და ეკლესიის კარია.
იქ სუცი ეგულებოდა,
ცხოვრების გამაშპარია,
ვისაც დრამისა ქანქარათვის
დღე გაუთენა შპარია,
მაგრამ უხეი იყეს სთეულს
მაჰმადისთა ჯარია,
და ნახეთ სავეირეულებს
სასწაულთ მისდართა.
რომ მაჰმადის მლოცველნი
ბედაურ ცხენთა მუდარნია,
მირეკენ ხაღხს იქითაკენ
სად ეკლესიის კარია,
სადა შეხვდებთ მოძღვარი
მათ სხე მომდიმარია,
მათრახის კუდი მლოცველნი
საქადრში მინაგვარია
დრამის ფულის გარეშე
სხვაც კქნეს მონაგარია.

ალო.

ფართე ფრაზები გეძევთ
ენაზე დასაკერიო,
საქმით კი მოკლე ბრძანდებით,
ვით პოლკის იუნკერიო,
ბათუმში გავგიმრავლენით
უსახლო და უკერიო,
ნუ ფიქრობ უსაქმოები

მოგლი გროვი

(სარედაქტორო წესდარი)

ვერ გსძლიო, ვერ მოვერიო,
 გაჩვენებ, თქვენისთანები,
 მე როგორ მოვიგერიო.
 პარმენ ყენი გეყოფათ,
 ეს თქვენი „ყველაფერიო“
 თქვენ რა ხართ, ის რა იქნება,
 — თქვენივე შესაფერიო —
 ადრე გაჩვენებ მაგ ბატონს,
 შევარბენინო სერიო,
 ზურგზე წყულულები სტკივოდეს
 მათრახით დანასერიო
 და თუ მიმტყუნოს ქაღილმა
 მომქართი ეგ კისერიო.

ესეთი ლანძღვა გინების
 არ მქონდა წარმოდგენაო
 (მაგრამ რას იხამ თუ კაცმა
 წამოიგრძელა ენაო)

არც მოთმინება დამირჩა,
 მე ცოდვილს ამოდენაო.
 და იგი ჩემი მათრახი,
 ოჰ, ღმერთმა ააშენაო)
 ვუცხუნე ქვედა ნაწილზე,
 იქ ვაგრძობობინე ტყენაო.
 მლანძღავი შევაწმაწურე,
 ვუთხარ: თავხედობ შენაო
 ამდენი ლანძღვა-გინებით
 წაიღე ყურთა სმენაო.

თუ რომ „უბრადა“, სცდებოდა, —
 ქურდები „ჩააყენაო“

მარშანც იცოდი ეს კარგად
 დღეს რაღამ გაგახსენაო?
 მაშინ კი არას ამბობდი,
 არ გასურდა მათი წყენაო!
 და როცა შეგმა დაიწყო
 თქვენ შუა, კატამ, რბენაო,
 მაშინ დაცქვიტეთ ყურები,
 იწყეთ უკბილო კბენაო.
 მწერლური არის საჭირო
 კილო და მისი ენაო
 თორემ არ გარგებს ბრძოლაში,
 შენ მარტო, ურქო რქენაო.

თუ რამე მქონდა სათქმელი
 ვერ დავასრულე ყველაო,
 გულდას რომ სული ეთარვის
 იჩუტვის ნელა ნელაო,
 მისი ამდენი ბერვითა
 დამაწყებია ხველაო,
 წყალი ცხვი, არა მიშველა,
 ყელი არ გაამსველაო,
 ამიტომ ჩემი შაირიც
 შევწყვიტე ხელ და ხელაო.

ს. ბლიკვაძე.

ერთ უღაბურ ქვეყანაში, სადაც ჯერ კიდევ
 ბეჭე სწერდენ ნახშირითა, სცხოვრებდა ერთი ცხრა
 თავიანი დევი. ერთ მშვენიერ დღეს დევა დაინა-
 ხა პატარა ბავშვი, რომელიც გაქირვებით ხატავდა
 რალაცას ნახშირითა, შეეცოდვა და განიზრახა: მე
 დღეიდან უთუოდ ხალხისთვის რაიმე საწერი ნივთი
 მოვიგონაო. აფიქრა და კადვევც ასარულა. დაი-
 ქირა ერთი ცხვარი და გადევც ბორცვი ხორ-
 ცად მოიხმარა, ხოლო ტყავისაგან გამოსქრა ოთხ-
 კუთხი, რომელზედაც დასწერა თავისი ახალ-გამო-
 გონება და დაარჩა ხალხში. ხალხი აღტაცებაში
 გაიყენა ამ ამბავსა და მადლიერი იხსენიებდა დევეს.

ასე მოიგონეს თურმე ძველის-ძველთა გაზეთა.
 მას შემდეგ ძლიერ დიდი ხანი გავდა. მაუკა
 დაიხარდენ, მღინარეები და ზღვები დაშრენ, ტუ-
 ები გაჩანადენ და ხალხიც გაღატაკდა. დროთა ვი-
 თარებისა გამო, რასაკვირველია გაზეთებშიც იცვა-
 ლეს ფერი. ტყავის ნაცვლად მოაკონეს ქაღალდი
 და ნახშირის მაგიერ ათას გვარი საღებავები!

გამოჩნდენ მრავალი თავ-დადებულნი პირნი,
 რომელნიც არ ზოგავდენ არც ძალას, არც ქონე-
 ბას (უმთავრესათ სხვისას) რომ ხალხისთვის ბევრი
 და კარგი ამბავი მიეწოდებიათ. ასეთ თავდადებულ
 პირებს მაშინაც რედაქტორებს ემახოდენ და უზო-
 მო პატივს სცემდენ. რედაქტორებიც აღარაფერს
 ზოგავდენ, ღამის თორმეტ საათამდე იხსდენ, ქირის
 ოფლში იწურებოდენ. ერთი უბრალო ცნობა, დი-
 ლიდან დაღაპებამდე მომხდარი, მათ ყურს არ გა-
 მოვებარებოდა, უთუოდ დაიქერდენ, ქაღალდზე
 გადახატავდენ, მერე მაშინაში ჩაადებდენ და ხალხს
 უგზავნიდენ.

ხალხის აღტაცებასაც საზღვარი არა მქონდა
 და გაზეთებისადმი ინტერესი ასევე აღებოდა. ამ გ-
 რემოებამ ბევრი ხალხი მიიზიდა რედაქტორისადმი
 და ერთობ გამრავლდა გაზეთთა რიცხოვნობა.
 რედაქტორები ერთი-მეორეს ეჯიბრებოდენ, ერთი
 მეორეს ხელიდან სჯაცებდენ ახალსა და საყურად-
 ლებო ამბებს, რომ ამით თავისი გაზეთი გაეუმჯო-
 ბესებინათ და მკითხველი საზოგადოება მოეხვეჭათ.
 ღამეებს ათენებდენ, დღეებს ღამებდენ, ათასგვარ
 ჯურღმულეებში დაძვრებოდენ და ამგვარათ გაქირ-
 ვებით აუშჯობდებდენ თავის ორგანოთა (ამ ჩანებ-
 ში გაზეთების ორგანო დაერქვა) შინაარსს. მიჯნე-
 დავათ ამისა, რაც ხანი გადიოდა გაზეთ-ორგანოთა
 რიცხვი თანდათან მრავლდებოდა, მკითხველთა ყუ-
 რადღება ივანტებოდა და რედაქტორები ხშირ ხა

რალს განიციდინენ. ბევრი მათგანი სრულიად შეე-
ლია შკითხველებს, გაკატრდა და მწარე საგონე-
ბელში ჩაეარდა. არსით იმედი არსით ნუეეშ!

მაგრამ! „მაგრამ ღმერთი არ გასწირავს კაცსა
მისგან განაჩენსა!“

ამ ვაჭივრების დროს ერთ რედაქტორს მოუ-
ვიდა ჩინებული აზრი. ხომ გავიგონით: „ვაჭივრე-
ბა საუკეთესო მასწავლებელია“-ო ერთ მშვენიერ
დღეს, მან თავისი ვაჭითი ადრე დაამზადა და მეო-
რე დღის მავივრათ იმავ საღამოს გამოუშვა. ოჰ
საკვირველებავ? ხალხს ჯერ არ ენახა ხვალინდელი
დღე წინ, სადღეისოთ გადმოტანილი ჯა ბუზივით
დაედვა მოხერხებული რედაქტორის ვაჭეთს. და გა-
ნა ვის არ დაინტერესებს სახელოო ამბის დღეს
(თუნდა საღამოთი) გავება. ხერხმა გასჭრა და ხერ-
ხიანი რედაქტორის ორგანო უცებ მოღონიერდა.

მაგრამ ერთი დრო ვის შერჩენია! სხვა რედა-
ქტორებმა კარგა ხანი უყურეს ამ ამბავს და ბო-
ლოს, საშინელი მომავლის შიშით, თითონაც ერთი
დღით ადრე გაათენეს. უცხო, გაუნათლებელი ქვეყ-
ნის ხალხი გოაცებით შეჭყურებდა ამ ამბავს და
ვერ წარმოედგინა როგორ შეიძლებოდა ერთი დღით
ადრე გათენება. ჯერ კიდევ მზე შუბის ჭარზე არ
იყო დასული, რომ ვაჭეთის გამყიდველები ხმა მალ-
ლა გაჰკიოდენ:

— იყიდეთ ხვალინდელი ვაჭეთი, იყიდეთ და
გაიგეთ რა მოხდება ხვალაო.

ამ გარემოებამ გზა გაუხსნა გამომგონს. იმან
უფრო განაფითარა თავისი მახვილი გამოგონება და
საღამოს ნაცულად ვაჭეთი დღითვე გამოუშვა,
მაგრამ ერთი დღის შემდეგ ყველა მიმბაძველი გა-
უხდა. ან სიკვდილი და ან სხვისი მოსწრება! ასე-
თი მწვევე საკითხი დაუდგა იმ ქვეყნის ვაჭეთებს და
მართლაც გაჯიბრებამ უმაღლეს წერტილამდე მიად-
წია. ჯერ გამოსცეს ვაჭეთები სახელოო დღეს,
შემდეგ სახეგო და ბოლოს შაბათის ნომერს ორ-
შაბათს ბეჭდადვენ.

ამან რასაკვირველია დიდი ზარალი მიაყენა,
როგორც რედაქტორებს, აგრეთვე მყიდველებსაც,
რადგან ვაჭეთის შინაარსს ყურადღებას აღარავენ
აქცევდა და მთელი ყურადღება მარტოც და მხო-
ლოდ.

ობოლი გროშისაკენ

იყო მიქცეული. დავცა მწვერობის საქმე და გან-
ვითარდა მხოლოდ ჩარჩობა. ასე გავრძელდა დიდ-
ხანს. ბოლოს ერთმა მღვე რედაქტორმა კიდევ ითა-
ვა საქვეყნო საქმე.

მან მოიწვია ყველა მშვიერ-მადღარი რედაქტო-
რები და უთხრა: „ძმებო! ჩვენ თითონ ვიღუპავთ

თავის თავს. ერთი და ორი დღით ადრე გათენება
ჩვენ ერთი და ორი დღით ადრე მოგვიდებს ბო-
ლოს. ამიტომ ვიფიქროთ და იქნებ უკეთესი რამ
წამალი მოვიგონოთო.

რედაქტორები მწარეთ ჩაფიქრდენ და ჯერაც
ისე სხედან: ქირი იქა, ლხინი აქა, ქატო იქა,
ფეკილი აქა.

ეშმაკი ბებია.

ქესტკარულია.

(გუდონი ფოთელის)

ჩავბერე ჩემსა გულასა,
ავალიონე სტვირია,
კარ და კარ დავალ და ვუმღერ
ვის რავად ჰიმნზე სკირია.
მიდგომით არვის ვუდგები,
არ გამიშავდეს პირია,
თუნდ იყოს ქვეყნის პატრონი,
თუნდ უებარი გმირია,
თუნდ ბერი, თუნდა მოძღვარი,
თუნდ ვაჭრუკანა ტირია,
თუნდ ამხანაგი, ჩემსავით
ბედისგან განაწირია.

სიავეს ვებძვი, გულთ მსურს
რომ ამოვუგლო ძირია,
და არად ვიმჩნევ ამიტომ
თუნდ რა დამატყდეს ქირია.
მაშ წინასწარი მილოცვა
ჯაველიძესა სკირია
და „ნოსის“ ჩაიმასქანაში*)
დატანჯულ — დანატირია.
მარს უჭერს გეროსიმი,
(მისი მეორე პირია)
ამ სასახელო საქმიანთვის
ადრიან დანაპირია.
ძალეხსაც კრებენ ტრიშად,
საქმე დიდ-გასაკვირია,
კამეჩი მთავარ-სარდლოთ ყავთ
და შესაყირედ ვირია.
საცვა ბრძოლაც ატყდება,
შეკოქმანდება მთა-ბარი
ანაფორიანთ ზღუდენში
მთლად აირვეა დავთარი.
პირველ ერმალო გამოვა,
მეორედ მის მეგობარი

*) „ნოსის“ ქართულათ ცხვირს ნიშნავს, ხოლო „ნო-
სის“ ჩაიმასქანა, ალბ თ ცხვირის ჩამოშვებას მოასწავებს.

და ზოლოს ბრძოლის საქმეში
კარგათ გარწონილი ლაშქარი.
და გადაწყდება საკითხი
ანაფორიან დევისა,
რომელიც ღირსი გამხდარა
ერმალოს კრულვა-წყევლისა
ჰე მაშინ ნახეთ სერიო
მღვდელ-ღიაკონთა რვეისა,
რომელი ავა ტახტზედან,
ან თუ ვინ დაიძლევისა.

ჩვენ კი, ვთქვათ, სტიკიო ერთ ულო,
რომ მათზე ყველა ახია,
რომ მეომარნი ამგვარნი
უეპველ ჰკუა მკვხია.
და თუ კი ვინმემ გაბედოს
ჩვენი გმობა და ძრახია,
მკლავ-მარჯვეთ გადაუქიროთ
„ეშმაკის“ მწვე მათრახია.

აჲ კი ვოლდემარს, მეგობარს
ვკითხოთ: რა გადაჰკიდია,
რომ ქეას და გუნდას ესერიან
ყველა, პატარა, დიდი?
რომ ფოთის იუპიტერნი
გამწყრაღან, გაბრაზებულან
და ძენი განცხრომისანი
სასტიკათ ამხედრებულან?

ნუ თუ „ეშმაკის მათრახმა“
აუწვიათ ზურგის კანია
და ძალზე დაუყადა
ჩასუქებული ტანია?
მამა უცხონდა!!! მაგვვარებს
სტიროდათ დიდი ხანია...
მხოლოდ მაოცებს მათ მსახურთ
ქეჩო რამ მოაფხანია?
რომ ქუჩა-ქუჩა დადიან
მუდამ გულ-შემოყრილები
და ვოლდემარის სამტროთა
დაუღრქენიათ კბილები?
ვანა სწყენია ბატონებს
რომ ღირსეულათ ჰკადრესა
და მათ კი მცირეოდენი
წილიც კი აღარ არგეს?
რად აუჩქარდენ... ვოლდემარს
ნებეც შესწევს და ღონეცა,
რომ რივიანად გაცოცხოს
ამგვარი ზრახვის მქონეცა.
და სამღერავეი მერმედ ხომ
აღარ ექნებათ შეტია...
მაშ ის არა სჯობს დამშვიდდენ

და დაიწყნარონ რეტია?

ზარატუსტრასაც შევკითხოთ:
რა დამართვია ნეტავი,
დღეს-ხვალ რომ სამსახურიდან
გამომშრალდება ბედ-შავი?
ნუ თუ „ობშესტის“ შპიკებმა
„რუსეთში“ რომა ბუღობენ
უფროსთა საკეთილ-ღღეოთ
მუღმიე მელიის კუღობენ,
მათ გამოაწყევს ეგ საქმე
დიდხნით რომ მოაგორებენ
(არ საიმედო ელემენტს
თავიდან მოიშორებენ?)

კეთილი, ამგვარ ყმაწვილებს
სხვა რაღა მოეთხოვება,
გარემოება ხელს უწყობთ,
დღეს იმათია ღრობა.
მაგრამ ღროთ ცვალებალობა
ხომ ცხოვრებისა წესია?
და მაშინ ყველა მოიმკის
რაც წინათ დაუთესია.

ტლინკაძე.

მოკითხვის სხტარი მუშაკისადმი.

ეშმაკოჯან, ნოიგონე
მეგობარო უტუო,
რაც მოგწერა სულ სიმართლემ,
ერთიც არ მოგატუო.
ეხლაც სმენა—მიაპყრო
წაიკითხე უსტარიო.
ზოგს ეტკიბოს, ზოგს ემწვავოს
ისე, როგორც ისარიო.

ბიძა ეშმაკო! ასე დავამარსსეკდა ლესურედან
კვლავ ვიღტოდი ჰალაქ ოსურგეთში. ბაზარში დიდი ბა-
ზრება იყო. აუარება ხაღის მოყვარს თავი. გაშიდგე-
ლი ბეუნი წნდა, შეიდგული კი არაყინი. მოყესენებს შეს
ეშმაკეუღობას წრეკანდელი სიმცირე მისაყლისა, მაგრამ
ბაზარი მანტ სავსე იყო სიმინდითა, დომითა, ქუაღითა,
ღვინითა, ქაშიითა, დორ-გაჭითა, ძრფხა-ხარითა, ჯარ-
ტითა, ფიდრითა, სპინითა, ბაღაშითა, ქებაითა, „კარდ-
ღითა“, ქაშირითა წყლსე სრტეკამითა, შკერის წენღითა,
შეშითა და ყოფლისა ოფღით მონაგარითა. და იყო სიასე
გასაოცარ ყოველთა, მაგრამ არაყინ იყო შეიდგული.
ძრეულ გამიგვირდა! ხაღი, რომელიც ქინანსუღის სიმ-
ცირის გამო, მოჟღის აუცილებლად შამშაღს, რატომ
ეიდის ასე ზღის ფასთა ყოველივეს შეთქი. მინდოდა
გამეკა მიზუნი, რისთვისაც მიგმართე სიმინდის ერთს
გამიგვირდას, ფრიალ დაღრემიდს და ჩამთინიდს (ესე
იგი ჩავსეკიდეს).

— რეის ვიდი, ძმავე, ასე იყვით სიმინდს? (ფუოს შვიდშურათ) ძან ბეერი მოგივიდა არა?

— ისე გამოგვიფინხს მტერის ოჯახი, რაფც მე კელა ხალივი გამუქანვიდე! სს იყო ძმე ვასაყიდი უბას ხომ არ მიქცეე? ბანგებს ზირში ლუგას ამჟანთვი და ვასაყიადი წამევიდე, მარა ხომ კავიგონია „შექდე-ული ზერი, ძაღლმა არ უწამო...“ სიორთას ნაქურთელაის ფასთ ვვიდი, მარა მუშტარი მაინც არავინ არის. ერთი „ფის მერე, ძალა რომ შვიდ შურათ ვვიდი ექვს აბა-ხათ უნდა ვვიდოდ. მარა რა გქნა ვასაყიგებს კაცს რას არ აქნიებს...

— რა იყო, რა მოგივიდა?

— შენ ვინცხ ხარ ჭურში ხომ არ იყავი? ვერ უკ-იტყვი რა კვილი-ხვილი იყო, მიკლი სიფელი რომ შეიძრა ტუეის გავიდა და „ჩეი მას“ ძახილი რომ იყო მეთრე ამისხაი ვასაყიგებს ძე-სორდიელს არ ახსოვს.... კანები ტუეში ვიყავით შეშობა, ამ დროს შემეყიეინ სო-ფელს, აღმისი წლის დროინდელი ედონეკაუთიდა, ზ-გზე სამი, ზოგზე შვიდი თუმიანი და მეტიც. წეუფსნეს ქალები და ქე უაერ დამწეველელი შინ, ბანგები ივლაგერ ოჯეს, ძუქვის ნაწევეტი ფეხებს აფახსნეს; ნუნა მინდა

ნე ათ. ტირილს რო უურო თათარ და ურას შეეწე-ლებს მიფხანაკე-მოფხანაკე რაც მქონდა იმისთხაი, რომ ვასაყიდი, ვეკლავური ჩამეოტანე მარა ეთლიკანს რომ ჩემსავით უქარს, ვინ ივიდის? სევენ შემას ექვს მას-თად ვვიდი, მუშტარი მაინც ვერ ვიშინე. ამფერ სისტო-ცხლეკაც კი რა უთხრა... ჩუენი გამეთხვი არაკაცია.

სხეებსაც ვამეოტოხე მიხეში და ვეკლავ მისი მსკავის გამეოტოდა...—დადონებული სხანასკეთის გავ-შორდი და ქეხაში ვაკედი. გზაზე ერთი ნადემატანი (კბილებ და გვერდებ ჩამტერული) შემხვდა—ამავე შევეოტოხე თუ როგორ წევიდა მათი სანიერის სქე. სქე მშეენიერთ, სმანგალითთ წევიკანთ, ვეკლავ გა-ლასხელებს და შეკანებულეებს ვეკლავური ვეკანთო. ზიხლით ვავშორდი ამ ობის მითმინებთ სევეს გა-ქეილ „მოქალაქეს“ და მოღისსკენ შევევი; გზაზე თავ ზირ მტერული, სიცილ-ხანხანით და სიმღერით სამოქალაქო სეოლის მოწაფენი შობობდენ. დიდი ხანა მხიარულათ არავინ ენახ ამ სეოლის მოწაფენი. ძრეილ გამევიდნა, მინდადა მათი მხიარულეების მიხეში ვამე, ო.

თურმე ნუ იტყვი ბეშეგბი ინსექტორის ინკი-დანტს დეკსასწელობდენ.

შენი უდრის მოტიქული უტუე?

ნაიილუბი ეშხაიოსადი

მოსხენება სამტრელიდან.

I ნოემბერი საისტორიო დღეა სამტრელიელ-თათვის; მეცნიერ-ისტორიკოსნი ოქროს ასოებით აღნიშნავენ ამ დღეს. სამტრელიას წინდაწინვე და-ეტყო სადღესასწაულო ელფერი. ყოველგან ფაცა-ფუცი, საქმიანობა; ვაჭრები მეტის სიამოვნებით სა-დღესასწაულოთ ეშხადობდენ.

ინტელიგენტთა და მასწავლებელთა თავადე-ბა-უანგარობის აწერას ხომ ვერ შეხსლებს ჩემი სუსტი კალმის წერი. ყველანი სადღესასწაულოთ მორთულნი 2—5 კაკარიან ქულებით, ქუქებში და-ფუსფუსებდენ. შეიძლება მოთმინებაც არ გეყოთ თქვენო უეშხაკეულესობავ; რომ არ ვამბობ ამდენ

ხანს, თუ რომ გამოიწვია ასეთი არა ჩვეულებრივი აშხავი სამტრელიაში. იქონიეთ ცოტაოდენი მოთ-მინება! ამ დღეს ხონის გზით გვეწვია კაკასიის! სს-მოსწავლეთ ოჯახის მხრუნეული ბ. რეალოფი. მეც სხვებს აბა რით ჩამოუვარდებოდენ?! საზაოროთ გა-მოვეწევე, თავზე სამ კაკარიანი ქული დავიხურე და ხელში ათასჯერ ნაკურთხი ჩემი მათრახი. ვიფი-ქრე და ერთ წუთში სოფელ კულაშში ვაგნდი. სამ-წუხაროთ იქაურ „ცერემონიერს“ ველარ მოუსწარ. ის იყო რევიზია ვათავებია და ბ. ისაყის „ზახრა-ფუსტის“ (за христом) მედალზე წარდგენას პირიდებოდა, როგორც დამსახურებულს და უერთ-გულეს პედაგოგს შიგლს გუბერნიაში ამის შემდეგ უჩვეულო სტუმარი სამტრედიისკენ წამოვიდა. წინ მოუძლოდა რამდენიმე ათეული „სტრანეიცების“, მისთვის, რომ ვინმე თავზე ხელ აღებულ ვაჭბა-

ბატონს წესიერება არ დაერღვია. გზა და გზა პროცესიან თანდათან ემატებოდა. ამ რიგით მოაღწია 2-კლასიან სასწავლებლის მახლობლათ. სკოლის დარბაზი მორთულ მოკაზმულ იყო, ვით პატარბალი კეკლეუცი, მგვრამ დახეთ უბედურებას, სკოლის ნაცვლათ არაკითხებება მებურის სახლში უკრის თავი (ალბათ ძლიერ მშვიერი ვგონათ). ამ დროსთვის საგანგებოთ არჩეული დეპუტაცია მოკრბალებით წარუდგა და შემდეგი მოახსენა:

„Господинъ попучитель, ми Самтредики жители не имѣимъ виши школа и просимъ здѣлать имѣсь четыре прогимназія и одинъ университетъ.

— ოპო, ჩინებული მადა გავღვიძებიათ! კიდევ კარგი, რომ ეხლა მაინც ქეშმარტებათ მიგინწევიათ: „სწავლა სინათლეა, უსწავლელობა კი—სიბნელე“. მე უსაზღვროთ მოხარული ვარ თქვენი კეთილის განზრახვით, ვეცდები ყოველივე ჩვეულებრივთ შეფასებულა. ამის შემდეგ ძვირფასი სტუმარი ვახშამზე მიიწვიეს. შევტყვე, რომ ყარაულები არ შემეშვედნენ, ვინაიდან საიმედობის ბარათი არ მქონდა, ამისთვის მივიღე უჩინარე სახე და დარბაზში ერთ სკამზე წამოვსუკუდი. შემოიუსხდნენ მაგიდას: ჩინოვნიკები, დელეგატები, მღვდელი, ვაჭრები და მრავალი სხვა, ერთი სიტყვით ყველა წოდების და მდგომარეობის ხალხი გაჩაღდა სადღევრძელოები და „რეჩები“. ბ. რუდოლოვისთვის რომ დაემტკიცებიათ ნამდვილი სიყვარული, მათი მამულიშვილობა და ნამდვილი სამსახური ხალხისა, მისი სადღევრძელო 7 ყანწებით („везъ капли“ ო რო იტყვიან სწორეთ ისე დასცალეს დალოცვილებმა.) სადღევრძელო დებეშა აფრინეს თფილისში მის მყოფდესთან. ცოტა ხნის შემდეგ შეხარხოშებულ სტუმრებმა ტიკტიკეს მოუმატეს. ამ დროს ბ. რუდოლოვმა დელეგატები დაითანხმა ერთ დაბალ სამკურნეო სასწავლებელზე, რომლისთვისაც შენობა და საქრო ადგილი შექმნილ უნდა იქნას არა უფვიანეს 35 სექტემბრისა მომავლ მყოცდა ათე საუკუნეში. ასე ვთავადა ვგ საისტორიო ვახშამი და მხიარული სტუმრები ღამის 2 საათზე დაიშალენ. მეც არა ნაკლებ ნასიამოვნები სახლისაკენ გამოუდქქ.

პროვინციელი ეშმაკი.

დიდი-ჯიხიში. ძნელია ორი ღვთის საშახური და ორი გზით სიარული! ბლაღოჩინი ს. დევიძე ალბათ ამის გამო გააწყრა მრევლს, როცა ხალხმა უკეთესი გზით ისურვა მიცვალებულის გასვენება და მოძღვარმა უარესითა. შეიძლება მოძღვარი იმასაც ფიქრობდა, რომ ფაროა გზას ადამიანი ჯოჯოხეთისაკენ მიყავს, ხოლო ძნელსა და საცალფეხოს, სამოთხისაკენ. ვინ იცის! აქ კი მრევლიცა და მოძღვარიც, სხვა და სხვა გზით წასულნი ეკლესიის ეზოში შეიყარენ. ვასაკვირი აქ მხოლოდ ისაა, რომ მამა დევიძის ლოცვა-თხოვნით იქ უცებ სუთიოდ სტრატეგიც ვანდა და საგრძნობელი

„მისსაქის“ შემდეგ რამოდენიმე კაცი სატუსალო-შიაც წაიყვანეს. ასე სჯის „ლმერთი“ ყველას, ვინც თავისს მოძღვარს წყალში სატყლაზუნოთ არ გაყვება ხოლომე.

ყვინჩილადე

ხენაკი. ამ წინაზე კონკურსი დაინიშნა იმის გამო, თუ ვინ იპოვიდა ჩვენს სამკითხველოს. წარმოიდგინეთ გამგებებსაც შეეშალათ ის უთვალავი „ვიცეკები“, რომელიც სამკითხველოს შენობას ჰკლია. პრიზი არავის აუღია. სამაგიეროთ მეორე გაჯიბრებამ ჩინებულთა ჩაიარა- საქმე იმაში იყო, თუ ვინ უფრო მაღალი ხმით იკითხავდა ვაჭეთს სამკითხველოს ოთახში, ან ილაპარაკებდა გარეშე რაიმე ამბავს. ამ მხრივ პირველი ხარისხის ჯილდო 7 პირმა მიიღო. ამათში 5 კაცია და 2 ქალი. მეორე ხარისხის კი თერთმეტმა, 7 კაცია და 4 ქალი.

ლანდი.

იანეთი. (ეწრის საზოგადოება) სალომეს ეზოს კარებს მუდამ დღე ურიცხვი ხალხი ახვევია. ჩვენი სოფელი ისე საშინლათ შეგნებულა, რომ მისი ახრით ქიშვიერ-ტატლობს ქვეყანაზე წამალი არა სჯობია და ჩვენს სალომეს კიდევ ვერც ერთი ექიმი. წარმოიდგინე მათი კეთილ-გონიერება: ადგილობრივ ქსენონში ექიმის დახმარება და წამალი მეთხედ ფასათ ეძლევათ, მაგრამ სალომეს მოთხოთხებულ ქიშვიერ-ტატლობს აბა რა წამალი უნდა სჯობდეს.

ონწარა.

სიმონეთი. ჩვენს სოფელში აღმოაჩინეს ახალი ჯიში სოფლის „ინტელიგენციისა.“ პროფესიის მიხედვით მათ „მოხეტიალე დემოკრატებს“ ეძახიან. ისინი ღღინა-ღამიან გზა-გზა დაყალიბენ, „გონევენ“ ახალ-ახალ ტერმინებს ღანძღვისას და აგრეთვე ახალ-ახალ გასართობებს. მაგალითად გზაზე გაჩერებული ურმის გადაბრუნებას, გზიდან გადავდებას და სხვ. ხალხი მათზე დიდ იმედებს ამყარებს. უარესი რაიმე, არც ადგილობრივ „დამცველებზე“ ითქმის.

ყაყაბი,

მათხოჯი. მათხოჯი სიგრძე-სიგანით

ორი და სამი ვერსია, მაგრამ სათქვენო გვაგებო ზომაზე უმეტესია. აი თუნდ მამა მოძღვარი სკოლათა გამგებელია, მაგრამ ქანქარზე მეტს ფიქრობს, იქით მიურბის ხელია. ითხოვა, ვარი მიიღო. აღარ ასვენებს ჟინია და საქალეგო სკოლისა დახურვა დაუყენია. სხვები მას კულში მისდვენ, როგორც ღაჭუვა ღეჭია, უსირცხვილ ბანსა ეტყვიან

უწოდ კბილ დანაკრეკია.
შესთხოვენ ჟორდანისა,
წმინდა თედორეთ ხმობილსა,
რომ მან მოწყალებ თვალებით
მოხედოს სოფელს ცოდვილს,
დაჩხირ-მოტეხალი.

ხაშური. სამწუხარო ამბავი უნდა ვაუწყო პატრიარქულ საზოგადოებას. ღიდი ხნის მძიმე ავთომოფობის შემდეგ ვარდაიცვალა ჯერ კიდევ ახალგაზრდა და ჯან-ღონით სავსე ყმაწვილი „კონდუქტორების პროფესიონალურ კავშირათ“ წოდებული. მიცვალებულის მოკეთეი გულითადის მწუხარებით აუწყებენ ამ ამბავს ნათესავთა და ნაცნობთ. დაკრძალვენ მას 17 ნოემბერს, ხოლო მანამდე ყოველ საღამოს მოიხსენიებენ განსვენებულის სახელს ერთ-ერთ ადგილობრივ სამიკიტროში.

ახლად გაეშმაკეული.

ნრგოიი. სწავლა-განათლების საქმე დღეს ნაბიჯით მიიწევს წინ. ვინაიდან ძველი სკოლის შეინება საკმარის არ ღირს, განიზრახეს მისი გადიდება. „ამშენებელი“ ვეკილები ენერგიულათ მოქმედებენ. ვინაიდან „პატრიარქულ“ იღლიანეს სახლი „იაფათ“ იშოვნეს, ქეიფს მოუხშირეს. ჯერ ჯერობით ერთი ცხვარი და რამოდენიმე ფუთი ღვინო შეიწირა ამ კეთილმა საქმემ და კეთილმა ხალხმა.

გლები.

სამიქაო. ვიცი ძმაო მოგწყინდება მუდამ მღვდლებზე საუბარი, (მათრახს მათზე ნავარჯიმებს აღარ უძლებს ვგონებ ტარი) მაგრამ ჩვენი სულის მწყემსი არის ერთობ საშიშარი, დრამის ფულლებს ჯერ ხალხს უთმობს მერმე იცის საჩივარი. თუ არ მიეცე, სად წაუხვალ? სურაჟნიკი და მისი ჯანი ისეთ მუხრუქს შემოგარტყამს რო არ გექნეს გასაქანი, ცოცხალი ხარ, სულს ამოგხდის, კაცს უქანქროთ არადე გასახვის, მოკვდები და მაშინც ფული, უფულოთ ხომ არ დამეზარხავს!

ედვარდი.

დ. ხაშური. პატრიარქული ეშმაკო! გთხოვთ, ინახულოთ ხაშური, რადგან საქმეა, მერწმუნე საგულისხმო და საშური. აქ ნახავთ კოლა ტატივეს, სწორეთ რომ სამათრახოსა, (საკუთარი სახლი რომ სცხოვრობს, სასაფლაოსთან ახლოსა) იგი ავთ გვყავს ძალიან, ქირს ენის დამტეხებანი,

თუმც თავს კარგათ გრძნობს, მაგრამ სხვათათვის მოაქვს ვნებანი.

გთხოვთ, გავეკურნო, მათრახით, ზურგზე ადინოთ მტვერია, თორემ თუ ასე გასტანა... რალა ვსთქვა?... თქვენი მტერია...

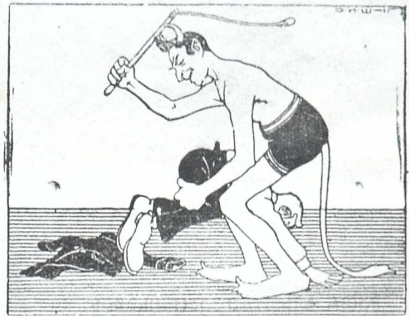
რა კი აქ მოხვალ,—ამას გთხოვ, შორს ნულა გაემგზავრები და პაპინაშვილ სანდროსთან სტუმროთ ნუ დავკეზარები.

აგი „ვექილიც“ ავთ გვყავს იმ საშიშარი სენითა, ვინ მოსთელის რაებს არ ჩხახავს თავისი გრძელი ენითა.

„უროცა“ ყელზე დაადგა, ლამის დაიხრჩოს საწყალი; ვერ გადიტანა, არ ქნა თუმც ღვინოც ვასვით და წყალი.

გთხოვთ, მასაც მისცხო ეშმაკო მწარე მათრახი შენია; ვეიქრობთ რომ იგი განკურნავს, (მას ბევრი მოურჩენია).

გ—ლი.

მათრახის ფოსტა.

დაუბეჭდვი მასალა რედაქციიდან არავის არ უბრუნდება.

საპილაო. კალამს. რუსული წერა გცოდნით და ნუ თუ საკუთარი სახელი და გვარი აღარ იცით? არ დაიბეჭდება.

ფარცხაშანი. სამკაცხე, ნუ თუ ახლა შეიტყვეთ, რომ ჯვარისწერაში მღვდლები ფულეს იღებენ? არ ვიცი სად გაიზადეთ საცოლო ყმაწვილი!

ქულაში. თავადიღას. „შენი ჭირიმე რედაქტოროს ლექსი დაიბეჭდე და შედეგ კიდევ გამოგიგზავნია“ იწერებთ. ჩვენ ვასრულებთ თხოვნას, მაგრამ ამგვარივე თხოვნით: „შენი ჭირიმე მანო თავადიღავ, მეტს ნულარ გამოგიგზავნი, მართალია, ლექსის ღირსება რომ თავის სიდიდებე არ ყოფლა დამოკიდებული მას მშენიერათ ასაქუთებს თქვენი შემოქმედობა:

„არ ვიცი თუ მხეს აკლო, სინათლე თუ ამ ჩემს თვალებს

კლავინდურათ თავის სხივებს
 ეს არ ისერის აბარბალებს,
 ამოდენა დარდ და გნებაჲ
 გამოლაყა სწორეთ თავი,
 რაცხა დარბის აქეთ-იქით,
 რა იქნება ის ნეტავი?

ის აღბათ რომელიმე უპარტო ინტელიგენტი იქნება,
 რომელიც დღეს აქ არის, ხვალ სხვაგან ამოყოფს ხოლმე
 თავს, დროს შესაფერად.

ძუთანი. კრელ გველს. თქვენი ლექსიც ერთობ
 კრელია. არ დაიბეძვება.

სამბრელია. ცოცხალს. „არც კაცი ვარგა თუ ცო-
 ცხალი მკედარსა ემსგავსოს, იყოს სოფელში და სოფელს კი
 არა რა არგოს.“-ო ათავებთ თქვენს საუცხოვლო ლექსს „აბ-
 რეშუმის პარკს,“ ჩვენ რასაკვირველია არაფერს გკადრებთ,
 მაგრამ ნეტარ-ხსენებელი ბარათაშვილი რომ მოსწრებოდა ამ
 ნაწარმოებს უთუოდ იტყოდა:

„არც კაცი ვარგა თუ აზრ ნაკლე მგოსანს ესახს.
 იჯღეს სოფელში და ამგვარი ლექსები ჩმახოს.“

თქვენ იმიტოა შეგიძლიათ ინუგეზოთ, რომ ბარათაშვი-
 ლი ცოცხალი არ არის.

„მათრასის“ კლავინდისაგან.

ჩვენი გაზეთის № 22 მითავსებულა მატრას ცნო-
 ბა ხანის საფოსტო გაწოფილებას შესახებ. როგორც
 მრავალ სანდო ბართა შეკითხვამ გამოთარკავა. რედაქცია
 შეცდომაში შეუყვანა კორესპონდენტს (მატრას-ემსაკს)
 რისთვისაც საუკუდურს გუნდადებთ მას.

დ. სამბრელიაშვილი.

დღეიდან საღვთის წიგნის შკაფის გამგემ გაიჩინა
 თურნ-ვაზთების გამყიდველები შემდეგ საღვთურებზე:
 საჯავახო, ნიგოთი, ღანჩხუთი, ჟუშთი, სუფსა და ნა-
 ტანებში. მასვე ყავს გაზეთების აგენტი დ. ხონში—
 კურტიხა შებუკე, სენაში—ზ. ხუჯუა და ჟისისში—მე-
 კაზუაუე, შვენთაში დ. ნუმსატყისთან. ამათ გარდა ყვე-
 ლა ადგილობრივ გაზეთებისა, იყიდება სატახტო
 გაზეთებიც. აქვე იყიდება ქუთათური გაზეთი „ფონი“
 შკაფის გამგე უარმან კოზაღვიშვილი.

იუკორისტულ-პოპულირული, უოკელ-კვირუ-
 ული, სურათებიანი ქურნალი

**„მათრასი და
 სელამური“**

წელიწადში ღირს 5 მან., ნახევარი წლით—
 2 მან. 50 კ., ერთი თვით—50 კაპ.

ვინც წლის ბოლომდის გამოიწერს და ღირე-
 ბულ ფასს (2—50) სრულად გამოუგზავნის რედაქ-
 ციას, გაეგზავნება აგრეთვე უკვე გამოსული „სელა-
 მურის“ აღმანახები 7 ნომერი.

მიიღება დასაბეჭდი განცხადებები: პირველ
 გვერდზე სტრიქონი 20 კ., უკანასკნელზე—10 კ.
 დროებითი რედაქციის ადრესი: Тифлиси, Типогра-
 фия Т-ва «Шрома» Василию Болквадзе.

იყიდება „შრომის“ სტამბაში

და ზღრეთვე კაპეზხვანებათ მსურველთ:

- 1) „ემსაკის მათრასი“ 1907 წლისა
 13 ნომერი ერთად შეკერილი. 1 მ. 50 კ.
 - 2) „ემსაკის მათრასი“ და „მათრა-
 სი“ 1908 წლისა, 35 ნომერი ერთად შე-
 კერილი 2 — 50
 - 3) „აღმანახები“: აკაკი, ეშმაკი,
 ჯოჯოხეთი, ეშმ. მათრ., და ტარტაროზი,
 —სულ 10 ნომერი ერთად შეკრული — 50
 - 4) „ქრისტინე“, ოთხ მოქმედებიანი
 დრამა ე. ნინოშვილის მოთხრობიდან პ.
 ირეთელისა — 20
- ვინც პროვინციებიდან გამოიწერს და ღირე-
 ბულ ფასს გამოგზავნის, ფოსტის გასაგზავნი ფუ-
 ლი არ გადახდება.

მსურველმა უნდა მიმართოს „შრომის“ სტამ-
 ბაში, ვასო ბოლქვაძეს. ფულის მაგივრად ფოსტის
 მარკების გამოგზავნაც შეიძლება.

